

רב"ט פדידה ייחיאל
5837

בן רגינה ואהליאב

נולד ב- 7.10.1927

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- י"ד ניסן תש"ח 23.4.1948

בעת מילוי תפקידו.

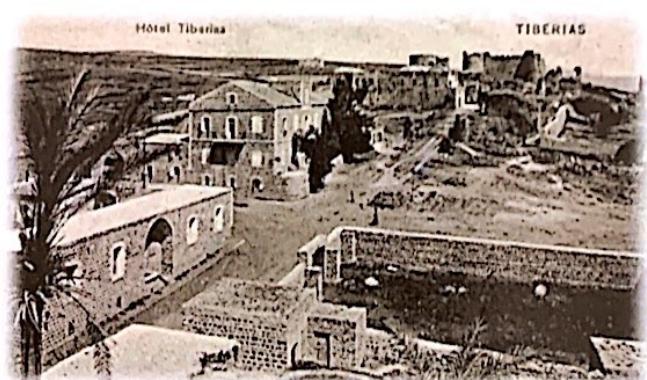
פדיודה ייחיאל-

בן שושנה (רגינה) ואהלייאג (לואט), נולד ביום כ"א נטשרי תרע"ח (7.10.1927) בsvilleות אחווה בטבריה. לאחר שסיטם שש ליתuat בית-הספר "אליאנס" בטבריה, יצא להכשרה לאילת השחר בגליל העליון ושהה בה שנתיים. ייחיאל נאלץ לחזור לטבריה כדי לעזור לאביו החולים, ולשם כך יצא לעבוד כפועל. ייחיאל הטרפה ל"חגנה" בהיותו בן 16, ופועל בשורותיה.

עם פרוץ מלחמת-העצמאות נפרד מאביו ולחבר "הגנה" ותיק התיעזב בין הראשונים והוצב בחטיבת "עגלני". בלילה 22-23 באפריל 1948 יצא לוח פלוגתי מחטיבת "עגלני" לכבות את העיר העתיקה. אחות המחלקות, פרעה לעיריה והשתלטה על חלק ממנה. בשלב זה התעוררנו בקרב לוחות בריטיים שהיו במשטרת והמחלקה העתיקה שליד העיריה, הקשור בין המחלקות עתק והמחלקה עותרת מטודת עיריה. בקרב זאת שחר נסועה המחלקה ונען קרב עם לוחות ערבים שניסו לסתורה. בקרב זה נפל, בעיר חג הפסח, י"ג בניסן תש"ח (22.4.1948). הובא למנוחת-עלומים בבית-הקרנות העתידי בטבריה.

מקום הולדתו של יהיאל

טבריה

ייחיאל לך חלק בארגון

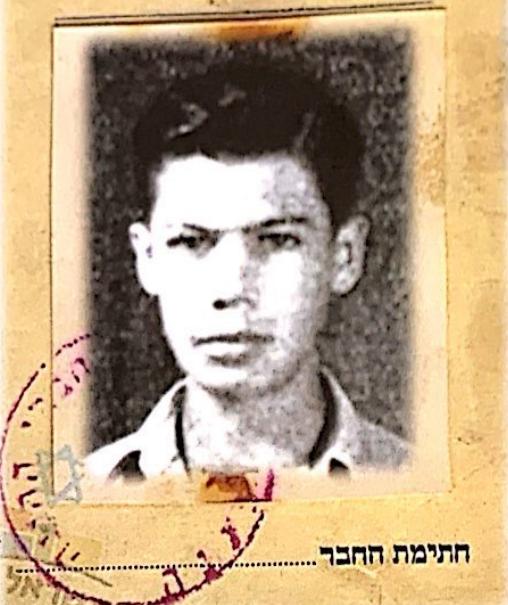
"ההגנה"

ההגנה

תעודת סמל ההגנה

מספר חסTEL וחתומה

באימון ובשגרה

ארוכה, עוקנה טעם וקשה, הוא "זרע הקורגות של החטינה",عشורת אורי קרוב, טאות פועלות וטכניות ואלה ארבע טאות חלליים. הם עדות נאמנה וטכניתם למוסחת הקרב, להיסטוריה העכברית, לפועלות הטכנית – יחד עם זאת, רכיש וטוכנש מבין רכיכות יוצאי החטינה, הוכרים בנטולני וכאהבה את תקופת שירותם הצדיר, כלוחמים ומפקדים. לא חתנו כרב, לא יזעו מלחתו כל לאיטון", יוצאים לרוגלה" ל"ווש" ול"טאסקה". לאלו שלא נטל חלק בקרב, וגם לא עברו את הכלול באיזו חירה או פשיטה, לא פנו נאוכב, וגם לא חילצו חכר פצעו תחת אש, וגם לא קיכלו צל"ש וכל שירותם העכבי היה בטיש לטיש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש. רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, אין זה משנה אם שרתו בחטינה בשנות החמישים או בשנות השבעים, בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים, נמלחתת החתשה וכטוזפים, במקצת ליטאי או של"ג נמלחתת לבנון או כ"שתחים", אם תשאל ותבקש הם יספרו בהמלחמות וכטמצ געגועים על אותם הימים, על סיור נוקר, וה"סיור האלים", על התפעפת והמארכ, על נווט הלילה ושגרת המועכ... ויעלו על נס את החברות והאתווה, ותחושת החשטייכות והגאוות, בפלוגה, בגוז, וכחטיבה; הם זוכרים היטב, כל דורות לוחמים, את המ"ט הטעיל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמעונות", את הכוונות ואת ה"הקפפות" את המטדרים וה"יציאות"... כולן לקחו עמס זיכרונות אתה"קיטבך" הפקל והתקד"ל, שקיי'ו מדים ודרגות, אפז מגן, ש-בש, קסזה, ואין ספור חווות. על כן ראוי לספר על אותם אלף לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאץ, וחזרו ורטוכיס מריצת לילה מסע, מפטוח, מעשרה אימונים, אימון יבש ורטוכס, אימון פרט ואימון חטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה. ביעד מכוער בשטח בניו, ננדבר וכבר. אימון בנגב, בגליל או ברמה אימון בשתי פעם שריון, תותחים, או עם הנזסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מפיה ורימונים, או עם חגור מלא "חגור פילם", וקפל"ר, עם שכפ"ץ ופואצים" ומחסניות מלאות "וותביבם"... עם נשק אישי: "עוז", "סטן", "עיכי", "אפ-אן" ו"גלאי", עם מגלי, ומיק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרוגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להוות "גלאי" פירושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת גגאווה את ה"כומתה החומה". להיות "גלאי" פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, בס"ר כת"ערוב, בפלוגת הקשר, בפלוגת ההנזסה, או ב"מפקדה", להיות "גלאי" פירושו להיות חובש, אפסנא", ש.ג או קשר, להפעיל אמל"ח מתוככם ולעשות "עכוזות רס"ר"... להיות גלאי פירושו לזרע כמו מטורה, עם חגור מלא וכובע פלדה, ביום ספרט", או בمسע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הcumotha" ליהוות גלאי פירושו גם לעמוץ דום "כמו חייל", כמו כן כמו לוחם בכל המטדרים, ב"מטדר בוקו" וב"מטדר השכמה" במטדר המפקד, ובמטדר יציאה, טקס ההשבעה, וטקס קבלת כומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קיינס, ומטדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שניתי לכל החלליים..."

ליהוות גלאי זו אכן חוויה, חוויה אמיתי של "אימון ושגרה".

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמות העצמאיות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי – אדרמה בין הנושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחינונה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גחל' ומוח'ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבים, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פועלו בקשריות או חובשות קרבנות. כבר במלחמות העצמאיות הייתה חטיבת גולני כור היתוך לילדיו הארץ ولבני העליות השונות.

ביסודו המבוא שכותב נחום גולן בספר "ailן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמושורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחובנו אופקים התבגרנו. ההתיישבות בעמקים והגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המכיוحد, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן הייתה החטיבה כפרית ונאמנה לערבים שנקה בגושי התיישבות אלו. צינו אותה תוכנותיו של עובד האדמה ויושב הכפר: עקשות, צמידות למשימה, שורשיות וסקט..."

דרך הקרבנות של חטיבת גולני

דרך הקרבנות של חטיבת גולני

צמָח –

הקרב בו השתתף יהיאל זיל

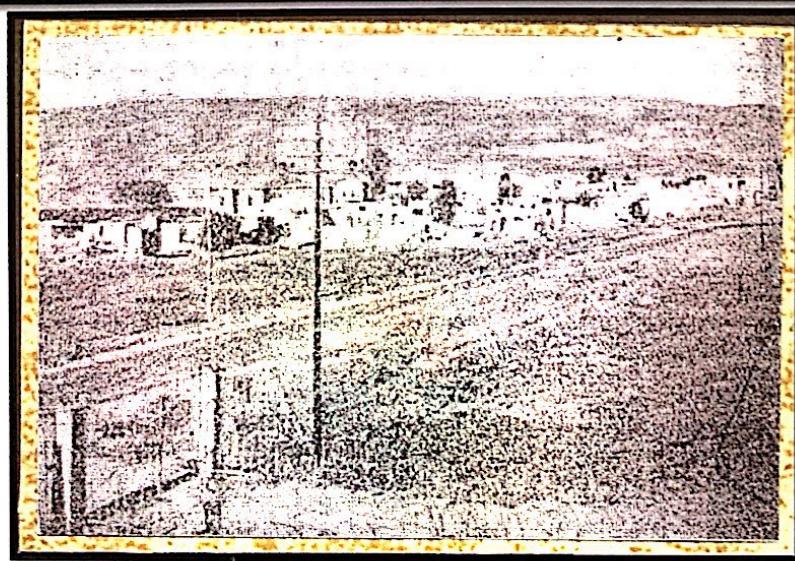
פודזט טו חאנגה בעהה

ב-10:00 בבוקר הרעשת צמת, שער-הגולן ומסדרת, שנבראה והלכה מרגען. בעת ההיא נפרשו כ-30 שריוןנים מסווגים שונים (בינויים טנקיים) בקשת רחבה מסביבות המחנה עד ללבנון, והחלו להתקדם בפיוזור לעבר צמת. חיל-הרגלים הסורי לא השתתף חסום בהתקפה, אלא חנה פפרה. הרעשת פרעהה את בתיה החמר, ששימשו מסתור למגינים. החפירות לא היו עמוקות במידה מספקת, שותות רוכאים בלבד, שהסרו כל כיסויו-ראש. אנשים רבים נפצעו, ביניהם מפקדים. השריוןנים התקדמו תוך כדי האצת פגעים לעבר העמדות, אחד התותחים הא.מ. שחוצב כנגד כלי הרכבת, נפצע והווצה מן השימוש. הטנקים המתקרבים מדרום אינפו את השכונה סמוך לתחנת הרכבת. באוהו שלנו, שהטיחה את אחד הבתים, נטלה את השקע של חיל-הרגלים הסורי לניע, וכך האיטה מעט את קצב התקדומו של השריון, אבל לא לזמן רב. ההרעשות שבאו בכיוון ישרו והאיגוף שמזרום אילץו את המגנים לנוטש את עמדותיהם ולהתחליל לצאת מתחם צמתה, בשלא ניתן להוציאו מתחנה את כל הפציעים. השריוןנים כיסו באשם את הרוחבות והמלשלים שבין הבתים, בתופת אש זו וקשה הנסיגה, האנשים והלו בין הכתמים ובគוצים ומספר הנפגעים נתרבא והלא.

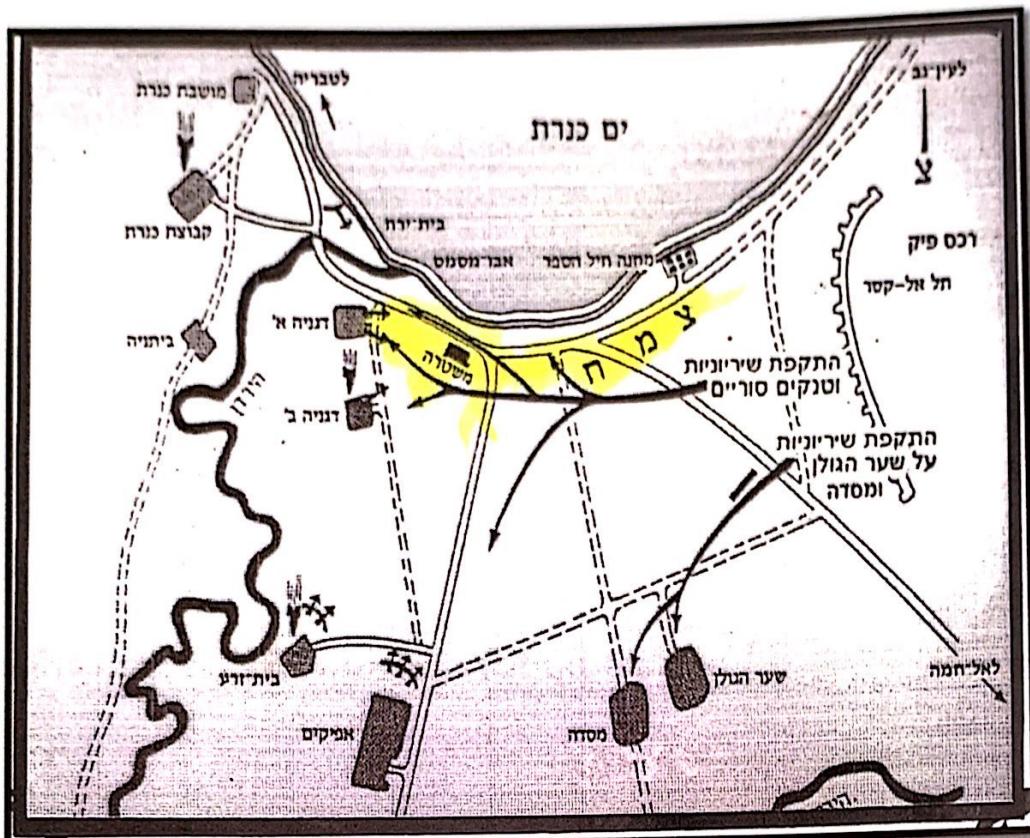
התנגדות רפפה וכמעט פסקה. השריוןנים החלו לנעו באין מפריע בשטח פתוח. המגנים נסוגים לעבר בניי המשטרה והלאה. מכונת היריה שהובאה לבניין, מהפה על הגיגים. בינוים, תוך התקדמות הרכב הסורי, הפגזה המשטרה הפוגה קשה, ושני טורים קרבו אליה כבמתקחים, מתוך הרחוב הראשי וממערב השטח הפתוח שמדרומים. רק עם הכבש הכפר, החל חיל-הרגלים הסורי להתקדם.

הסתמג'יז, צביקה לבקוב, הגיע לפנה"צ לתחנת המשטרה, על מנת לארגן את ההתקומנות. הערובה היה גדולה, והאנשים אובדי עצות. צביקה ריכזו את המגנים ודרש תגבורת נוספת. המחלקה, שחנתה בשער-הגולן, אשר לא הותקפה עדין, הזעקה לעוזרת, וכן שארית הפלוגה מטבחיה. עד שהגיעו התגבורות נזוכה תחנת המשטרה עז' מגניה, ונפגעים רבים נשארו בתוכה, וביניהם צביקה. ברוגיהם האחוריים הספיקו עוד לפגוע בכמה כלי רכב.

המצב היה חמוץ. למעשה, היה הדרך לטבירה פתוחה. בדגניות לא היה כל כוח רציני מסוגל לעוזר. שרידי הנוגדים מצמת היו שבורים ורצוצים. בשטח שבין המשטרה לדגניה נמצאו נפגעים רבים מן הנסיגה הקטנית, והאויב המשיך להמתיר את אשנו.

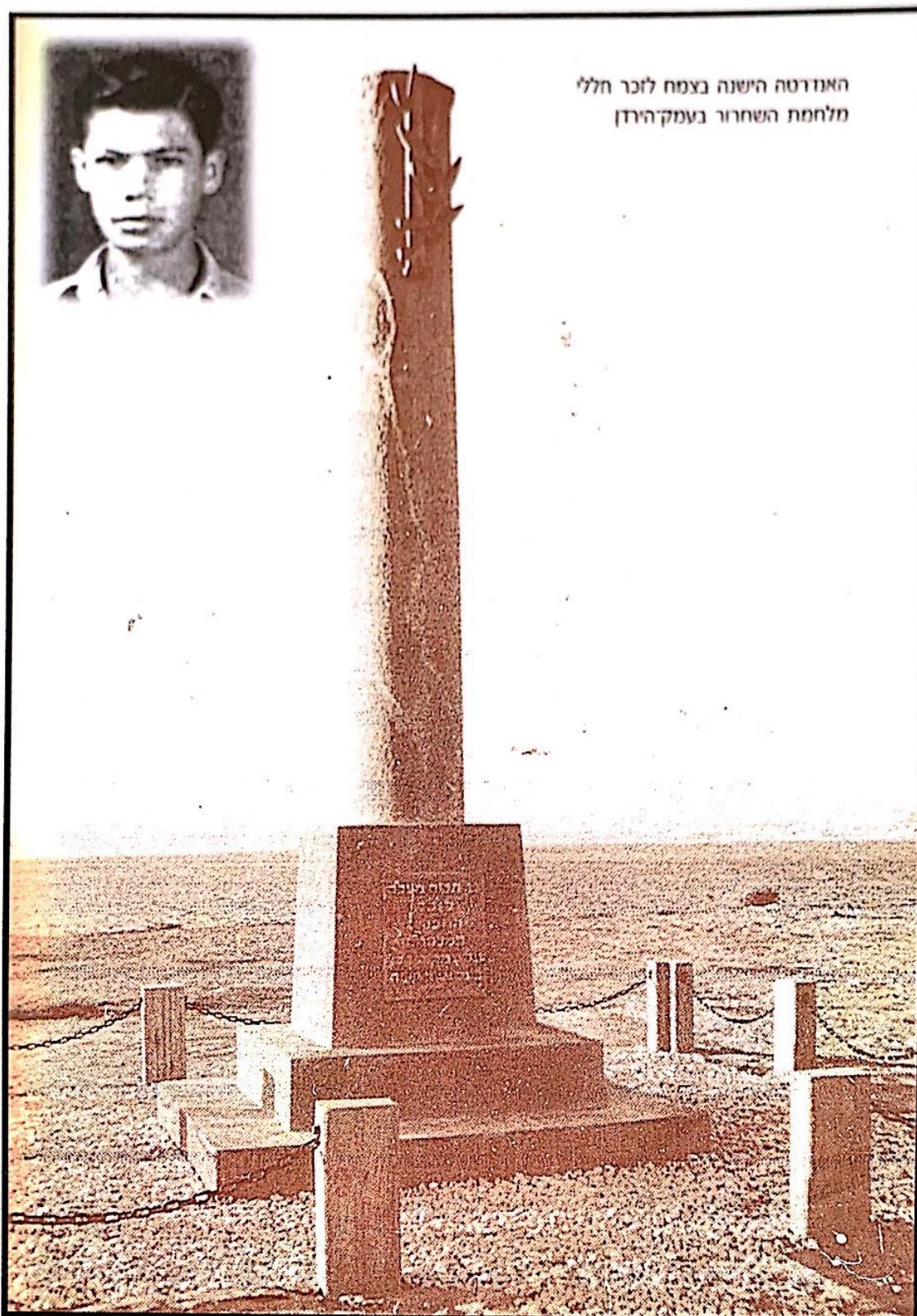
מקום נפילתו של יהיאל

את האגדה

- 8-18.4.48 המערה בטבריה.
- 20.4.48 ערבי-יקדיש, השוכנים למרחק 2 ק"מ על הרכס שמצפון למושבה כנרת, פינו את כפרם ועברו לצמח.
- 3 מכוניות-משא ערביות טעוגות מצרכים הוחדרו על ידי אנשיינו בקרבת עפולה.
- 22.4. מגדל העורבית, על אסיהורך לגיל-העליון, פונתה ממושביה העברים;
- בכפר הוחרמו 12 רוביים. ביום ההוא פונה גם הכפר עבוזיה, השוכן מערבית לבייט-זורי. תושבי שני הכפרים עברו לעבר-הירדן.
- 23.4. יהדות "ברק" תקפו בלילה את צמח מזרם. הצבאי-הבריטי החונת במשטרת התערב בקרב, ואנשיו נטשו מן הכפר באידאות. עם זאת — הלילה תנועת בונייה ערבית, בעיקר של נשים וילדים, עבר אל-חמה.

אנדרטה לזכרם

האנדרטה הישנה בczęść לזכר חללי
מלחמת השחרור בעמק הירדן

פדיידה ייחיאל זייל

1927-1948

